

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 146/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o., Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO 45 407 657, zastúpenej Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Legionárska 7158/5, Trenčín, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Barbora Koncová, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62 Ek 290/2017 z 10. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o., Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO 45 407 657 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 62 Ek 290/2017 z 10. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka ako oprávnená v exekučnom konaní sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu domáhala proti povinným v 1. a v 2. rade vymoženia pohľadávky priznanej právoplatným a vykonateľným rozhodcovským rozsudkom sp. zn. R 98/2017 z 30. augusta 2017 (ďalej len „exekučný titul“). Okresný súd na návrh povinnej v 2. rade uznesením sp. zn. 62 Ek 290/2017 z 13. februára 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom exekúciu proti nej zastavil v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením, ktorým jej sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti uviedla, že okresný súd „*ako skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu vyhodnotil údajnú nulitu právneho aktu, ktorým bolo dojednanie rozhodcovskej doložky vo vzťahu k povinnej 2*“. Okresný súd podľa sťažovateľky „*týmto prekročil svoju právomoc, keď rozhodol o otázkach, ktoré boli predmetom rozhodcovského konania, a ako také ani nepodliehajú skúmaniu súdu v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Takýmto konaním by*

exekučný súd mohol založiť nebezpečný precedens podľa ktorého, by exekučný súd preskúmaval všetky hmotnoprávne otázky konania vedenom v rámci rozhodcovského konania ako aj otázky riešené v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čím by v podstate mohol rozhodovať o každom návrhu na zastavenie exekúcie, aj keď o hmotnoprávnej otázke už bolo rozhodnuté v rámci rozhodcovského konania, alebo o procesnej otázke v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čím de facto rozhoduje o veci už prv rozhodnutej (res iudicata).“.

4. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že okresný súd sa v jej veci „značne odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe vid'. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica spis. zn. 30Ek/50/2017, kde v bode 17 Odôvodnenia poukazuje na skutočnosť, že oprávnenie exekučného súdu preskúmavať Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul nespočíva v oprávnení preskúmavať ho vecne“. Sťažovateľka je toho názoru, že právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok je možné zmeniť/zrušiť len v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to z dôvodov taxatívne vymenovaných v § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

5. Podľa sťažovateľky «porušovateľ sa stavia do pozície tzv. „ochrancu slabšej strany konania“ v tomto prípade spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že povinný 2/ nevystupuje v pozícii spotrebiteľa. Procesná pozícia povinného 2/ vyplýva z ručiteľského záväzku, ktorý ako konateľ povinného 1/ uzatvorila so sťažovateľom... Povinný 2/ pritom konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti resp. inej podnikateľskej činnosti, keďže obchodnoprávny vzťah, v ktorom vystupuje v pozícii dlžníka vznikol jedine z dôvodu, že povinný 1/ si objednal určitý tovar, vykonanie činnosti alebo služby za účelom ďalšieho predaja, preto ani povinný 2/ ako konateľ a spoločník nemôže byť v pozícii spotrebiteľa. Preto ani porušovateľ nemal právomoc skúmať (ktorú by mal jedine v prípade, že by išlo o spotrebiteľský spor) platnosť dojednanej rozhodcovskej doložky/zmluvy, ktorej neplatnosť vo vzťahu k povinnému 2/ mala byť namietaná v rámci rozhodcovského konania.». V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na „Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obdo V 87/2007“, podľa ktorého „Skutočnosť, že zmluva, ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje

ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť. Ak jedna osoba koná v procese vzniku zmluvy za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej podpis osobitne za každého z nich.“

6. Sťažovateľka ďalej konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresný súd prekročil svoju právomoc, keď vecne/meritórne skúmal rozhodcovský rozsudok a jednotlivé dôkazy („Dohodu o zaplatení dlhu v splátkach č. 00242017“), pritom jeho oprávnenie ako exekučného súdu nespočíva v takomto prieskume. Podľa sťažovateľky «Aj v prípade, keby rozhodcovský súd nesprávne zistil skutkový stav, alebo nesprávne právne vec posúdil, exekučný súd nemôže v tomto rozsahu vec preskúmať. V opačnom prípade si exekučný súd prisvojuje postavenie odvolacieho súdu, čím sa fakticky rozširuje pôsobnosť opravných konaní, ktorých účelom je v rámci „nachádzacieho“ konania preskúmať možné vecné pochybenie príslušného orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Exekučný súd pritom nie je súčasťou sústavy súdov v časti tohto nachádzacieho, konania ale je súdom konajúcim v inom štádiu konania a to v štádiu vykonávacieho. Účelom vykonávacieho konania je vymoženie judikovanej pohľadávky, nie posudzovanie skutočností, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu.»

7. Sťažovateľka tiež poukazuje na skutočnosť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia argumentuje „už prejednaným právnym názorom, pričom odkazuje na jednotnú aplikačnú prax odvodenú od judikátu NS SR publikovaného v zbierke súdnych rozhodnutí NS pod. č. 46/2012. Jedná sa o Uznesenie NS SR z 13.11.2011 spis. zn. 3 Cdo 146/2011“. Podľa sťažovateľky „toto rozhodnutie NS SR je v čase keď porušovateľ rozhodoval o jeho návrhu na vykonanie exekúcie irelevantné nakoľko toto rozhodnutie bolo judikované v čase účinnosti pôvodného znenia zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len exekučný poriadok), teda pred novelou prijatou zákonom 2/2017 Z. z. Okrem toho vec prejednávaná vo vyššie uvedenom konaní bola spotrebiteľskou vecou. Porušovateľ vôbec neprihliadal na novšiu judikatúru, najmä Uznesenie NS SR spis. zn. 6E Cdo 7/2013, ani Nález ÚS spis. zn. II.US 300/2018 ktoré prieskum exekučného titulu aj vo vzťahu ku právomoci rozhodcovského orgánu, ktorý vydal exekučný titul vylučujú.“. Sťažovateľka konštatuje, že okresný súd nerešpektovaním novšej judikatúry porušil čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ako aj zásadu prior tempore,

potior iure vyjadrenú aj v aktuálnej judikatúre, v „uznesení NS SR z 19.03.2018 spis. zn. 3 Cdo 198/2017“, z ktorého vyplýva „zákaz retrospektívneho uplatňovania staršej judikatúry pred novšou“.

8. Sťažovateľka v závere konštatuje, že okresný súd porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, keď prekročil svoju právomoc a rozhodol o veci, ktorá nie je v jeho kompetencii, a súčasne svojím rozhodnutím závažným spôsobom porušil princíp právnej istoty. Podľa slov sťažovateľky „V prípade, že by takýto postup súdu mal mať oporu v zákone, malo by to ďalekosiahle následky vo sfére subjektov súkromného práva vstupujúcich do zmluvných vzťahov, v rámci ktorých by si dohodli rozhodcovskú zmluvu/doložku. Žiadny z týchto subjektov by nikdy nemal absolútnu právnu istotu v tom, že v prípade naplnenia zákonných podmienok by Rozhodcovské rozhodnutie bolo reálne vykonateľné, teda, že by sa stalo spôsobilým exekučným titulom. Akceptáciou výkladu porušovateľa by sa de facto obmedzilo uplatňovanie rozhodcovských zmlúv v rámci súkromnoprávných vzťahov, prevažne obchodného charakteru, nakoľko nikto nemá záujem na Rozhodcovskom rozsudku; ktorý však v konečnom dôsledku nebude vykonateľný.“.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo spoločnosti PATRIOT GROUP, s.r.o., IČO: 45407657; Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín na súdnu a inú ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezákonným Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici, spis. zn. 62Ek/290/2017 zo dňa 10.05.2019 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Banská Bystrica sa prikazuje, aby Uznesenie spis. zn. 62Ek/290/2017 zo dňa 10.05.2019 zrušil a vo veci ďalej konal.

3. Spoločnosti PATRIOT GROUP, s.r.o, IČO: 45407657, Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín priznáva finančné zadosťučinenie v sume vo výške 500,00 Eur (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Banská Bystrica povinný... vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Spoločnosti PATRIOT GROUP, s.r.o., IČO: 45407657, Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín priznáva náhradu trov konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 314,33 Eur vrátane DPH...“

10. Vec napadla ústavnému súdu 9. júla 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľky spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľky prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

19. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 62 Ek 290/2017 z 10. mája 2019, ktorým sudca okresného súdu zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

22. Podstatou sťažnostnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľky, že exekučný súd v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v nespotrebitel'skej veci, nemôže preskúmať v exekučnom konaní právomoc rozhodcovského súdu, teda ani skúmať existenciu, resp. platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky). Podľa sťažovateľky okresný súd, konajúc ako exekučný súd, tým, že meritórne preskúmal rozhodcovský rozsudok, *prekročil svoju právomoc a súčasne porušil princíp právnej istoty*, čo malo za následok porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Okresný súd v uznesení z 13. februára 2019 vydanom vyšším súdnym úradníkom uviedol, že preskúmaním dohody, ktorej súčasťou bola aj rozhodcovská doložka, dospel k záveru, že *„písomná forma o uzatvorení rozhodcovskej doložky medzi povinnou 2./ ako fyzickou osobou konajúcou vo svojom mene, nie v mene právnickej osoby, nie je preukázaná“*. Okresný súd na základe zistenia, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný

titul vydal rozhodca, ktorý nemal právomoc ho vydať, konštatoval neprípustnosť takto vedenej exekúcie a v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku exekúciu vedenú na podklade takéhoto exekučného titulu proti povinnej v 2. rade zastavil.

24. Okresný súd v napadnutom uznesení dospel k záveru o nedôvodnosti sťažnosti sťažovateľky, keď sa stotožnil s odôvodnením uznesenia vyššieho súdneho úradníka z 13. februára 2019 a nad rámec jeho dôvodov k sťažnosti sťažovateľky najmä uviedol:

«Po preskúmaní súdneho spisu sudca zistil, že oprávnený žiadal vykonať exekúciu na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného ad hoc rozhodcom v nespotrebitel'skom rozhodcovskom konaní. V rozhodcovskom rozsudku boli povinní 1/, 2/ zaviazaní plniť v ňom uložené povinnosti oprávnenému spoločne a nerozdielne. Z predloženého rozhodcovského rozsudku sudca ďalej zistil, že rozhodcovský súd svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť vyvodil z rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/, ktorá mala vzniknúť v zmysle § 4 ods. 1 ZoRK t.j. formou osobitnej dohody, a to podpísaním Dohody o zaplatení dlhu v splátkach č. 00242017 (ďalej len „dohoda“) zo dňa 7.3.2017 zmluvnými stranami, v ktorej bola obsiahnutá rozhodcovská doložka v čl. III. Sudca sa preto zaoberal skúmaním oprávneným tvrdeného spôsobu vzniku rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, t.j. písomnou formou uzatvorenej rozhodcovskej doložky v zmysle § 4 ods. 1 ZoRK medzi oprávneným a povinnou 2/.

Sudca z vyššie uvedenej Dohody o zaplatení dlhu v splátkach č. 00242017 zo dňa 7.3.2017 zistil, že táto je uzatvorená medzi veriteľom [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „veriteľ“), zastúpeným oprávneným ako splnomocnencom veriteľa a povinným 1/ ako dlžníkom, konajúcim štatutárnym orgánom. Takto sú zmluvné strany označené v záhlaví zmluvy. Veriteľ je označený obchodným menom, sídlom, IČO, zastúpený je splnomocnencom (oprávneným) označeným obchodným menom, sídlom, IČO. Povinný 1/ je označený obchodným menom, sídlom, IČO a zastúpený je konateľom označeným menom, priezviskom a bydliskom, pod čím je uvedené „dlžník“. Z takto označených strán dohody súd nezistil, že by ako strana dohody bola označená aj povinná 2/. Obsahom dohody sú ďalej štyri články dohody, miesto a dátum jej uzatvorenia (V Leopoldove dňa 7.3.2017) a podpisy zmluvy. Z obsahu zmluvy súd zistil, že čl. II. bod 2.4. znie: „Veriteľ a konateľ dlžníka sa týmto v zmysle § 533 a nasl.

Občianskeho zákonníka dohodli, že tento splní za dlžníka jeho záväzok vyplývajúci z tejto dohody č. 00242017.“ Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku, táto je obsiahnutá v čl. III. Dohody v znení: „Zmluvné strany a všetci účastníci tejto dohody, vrátane splnomocneného zástupcu veriteľa a konateľa dlžníka sa dohodli, že okrem tých sporov, pri ktorých to zákon č. 244/2002 Z. z... výslovne vylučuje, budú riešiť vzájomné spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v súvislosti s touto zmluvou alebo v súvislosti s inými právnymi vzťahmi uzatvorenými medzi jej účastníkmi, či deliktuálnymi a kvázideliktuálnymi obligačnými vzťahmi v rozhodcovskom konaní podľa ustanovení ZoRK a hmotného práva Slovenskej republiky pred rozhodcom [REDACTED], so sídlom [REDACTED], Slovenská republika, alebo pred iným rozhodcom, či rozhodcovským súdom na území členského štátu Európskej únie určeným [REDACTED], so sídlom [REDACTED], postupom upraveným v § 8 ods. 1 ZoRK (dojednaný spôsob určenia rozhodcu). Konanie bude písomné podľa slovenského právneho poriadku, podľa Rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu ARBITRÁŽ (v prípade rozhodovania rozhodcovským súdom), alebo Rokovacích pravidiel (v prípade rozhodovania rozhodcom) uverejnených na internetovej stránke www.arbitraz.sk a v obchodno-právnych sporoch podľa zásad spravodlivosti (§ 31 ods. 4 ZoRK). V prípadoch upravených ustanovením § 22a ZoRK sa podanie návrhu nedoručuje protistrane.. Uvedená rozhodcovská doložka sa vzťahuje aj na právny vzťah splnomocneného zástupcu veriteľa spol. PATRIOT GROUP, s.r.o. a dlžníka, resp. pristupujúceho dlžníka, čo predmetné subjekty potvrdzujú svojim podpisom na tejto dohode. Zmluvné strany a všetci účastníci tejto dohody sa podrobia rozhodnutiu tohto súdu, pričom jeho rozhodnutie bude pre zmluvné strany a účastníkov tejto dohody záväzné.“ Pokiaľ ide o podpisy, na dohode o zaplatení dlhu v splátkach sa nachádza jeden nečitateľný podpis dlžníka, pod ktorým je rukou napísané „v.z. konateľkou a konateľka [REDACTED]“, jeden nečitateľný podpis veriteľa, za ktorého konal splnomocnenec a jeden nečitateľný podpis splnomocnenca zhodný s podpisom veriteľa. Tvrdenie oprávneného, že účastníkom dohody má byť aj konateľ dlžníka, t.j. povinná 2/, tak nevyplývalo ani z obsahu zmluvy, ani z jej názvu, záhlavia, či podpisov. Zo spoločných a záverečných ustanovení, ktoré sú obsiahnuté v čl. IV. Dohody súd zistil, že dohoda je kumulatívnou nováciou, že ňou nevzniká nový záväzok a pôvodné lehoty splatnosti

zostávajú zachované a že nadobúda platnosť a účinnosť okamihom podpísania dlžníkom a splnomocnencom veriteľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, takto uzatvorenú dohodu, súd nepovažoval za uzatvorenú povinnou 2/, ako to tvrdil oprávnený. Súd nemohol prisvedčiť tvrdeniam oprávneného, ktorý k podpisovej časti dohody tvrdil, že z uvedenia slov „dlžník - v zastúpení konateľkou a konateľka“ je nepochybné, že účastníkom dohody je aj konateľka dlžníka, ako fyzická osoba a ďalšia zmluvná strana, t.j. povinná 2/. Z obsahu zmluvy ako celku, súd rovnako konštatuje, že povinná 2/ predmetnú dohodu podpísala iba ako štatutárny zástupca - konateľka povinného 1/. Ako fyzická osoba nebola jej účastníkom, ani ju ako fyzická osoba konajúca vo svojom mene a na vlastný účet neuzatvorila, nepodpísala. Uvedený záver vyplýva z označenia zmluvných strán, (kde označenie povinnej 2/ úplne absentuje), z obsahu zmluvy (kde jedna veta zakomponovaná v závere rozhodcovskej doložky sama o sebe nerobí z dvojstranného právneho úkonu viacstranný), ako aj z podpisu dohody, ktorý je prinajmenšom pochybný. Na uvedenom závere nič nemení ani to, že pod podpisom dlžníka - povinného 1/, je rukou dopísaný dovetok, cit.: „vz. konateľkou a konateľka [REDACTED]“, ktorý bez ďalšieho nemôže založiť postavenie povinnej 2/ ako zmluvnej strany a už vôbec nemôže byť prejavom jej vôle uzatvoriť dohodu za situácie, keď sama povinná 2/ tvrdí, že v čase keď predmetnú dohodu podpisovala za povinného 1/. tak tam uvedený dovetok napísaný vôbec nebol. Teda, za skutkového stavu, že nie je zrejmé, kto rukou dopísal ani kedy, uvedený dovetok pod podpis dlžníka, nemožno toto považovať za konanie v súlade s poctivým obchodným stykom, ani za prejav slobodnej a vážnej vôle povinnej 2/ s uzavretím rozhodcovskej doložky (ani s pristúpením k záväzku, či s ručiteľským vyhlásením, ktoré oprávnený prvýkrát tvrdil v podanej sťažnosti). Danosť vôle je pritom elementárnym predpokladom vzniku právneho úkonu, lebo vôľa je vôbec jeho najzákladnejším konštitutívnym prvkom. Ak by konateľ dlžníka bol účastníkom dohody aj ako fyzická osoba, t.j. tretia strana zmluvy, bol by ako strana dohody označený aj v záhlaví zmluvy, čo v danom prípade tak nebolo.

V nadväznosti na uvedený záver, súd k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. I Obdo V 87/2007, na ktoré poukazoval oprávnený uvádza, že vyššie uvedené právne závery exekučného súdu, sú zhodné so závermi judikovanými najvyšším súdom. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí dospel k svojmu záveru po preskúmaní zmluvy, v ktorej bolo

postavenie žalobcu ako veriteľa vyjadrené aj v úvodnej časti zmluvy, postavenie žalovaného ako dlžníka bolo vyjadrené aj v úvodnej časti zmluvy a aj postavenie konateľa žalovaného ako ručiteľa bolo vyjadrené aj v úvodnej časti zmluvy. Za týchto okolností, keď z úvodnej časti zmluvy bolo zrejmé, kto je veriteľom, kto je dlžníkom a kto je ručiteľom, Najvyšší súd SR konštatoval, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď za jediný dôvod neplatnosti zmluvy považoval chýbajúci podpis dlžníka, ktorý bol podpísaný iba nečitateľným podpisom bez toho, že by bol označený ako dlžník okrem podpisu aj uvedením obchodného mena. (zhodne aj ZSR 33/2001, rozsudok NS SR sp. zn. 2Obdo 182/99) V posudzovanej exekučnej veci je však skutková situácia odlišná v tom, že z úvodnej časti zmluvy (z jej záhlavia) je zrejmé iba to, kto je veriteľ, kto je jeho splnomocnenec a kto je dlžník. Teda, že ide o dvojstranný právny úkon uzatvorený medzi veriteľom (zastúpeným splnomocnencom - oprávneným) a dlžníkom (zastúpeným svojím konateľom - povinným 1/). Až v ďalšom obsahu zmluvy sa (nie celkom transparentne) jej stranou stáva aj samotný splnomocnenec, ktorý je zrejmé z toho dôvodu aj samostatne podpísaný. Na strane dlžníka je uvedený jeden podpisujúci označený ako „dlžník“ (čo korešponduje so záhlavím dohody) a iba jeden podpis.

Súdca tak dospel k záveru, že uzatvorenie rozhodcovskej doložky medzi veriteľom zastúpeným oprávneným, resp. oprávneným samým a povinnou 2/ ako fyzickou osobou, konajúcou vo svojom mene a na vlastný účet, nie je preukázané. Povinná 2/ pri podpise Dohody o zaplatení dlhu v splátkach č. 00242017 (v ktorej je obsiahnutá rozhodcovská doložka), konala iba ako štatutárny zástupca spoločnosti povinného 1/, v jeho mene a na jeho účet. Rozhodcovská doložka medzi veriteľom zastúpeným oprávneným a povinnou 2/ a ani medzi oprávneným ako splnomocnencom a povinnou 2/, nebola uzatvorená. Ad hoc rozhodca tak nemal danú právomoc na to, aby spor medzi nimi rozhodoval a jeho rozhodnutie je voči povinnej 2/ ničotné.

... Súd sa ďalej zaoberal aj tvrdeniami oprávneného v podanej sťažnosti, o tom, že exekučný súd napadnutým rozhodnutím prekročil svoju právomoc tým, že rozhodcovský rozsudok preskúmal hmotnoprávne, pričom takýto prieskum je vylúčený ustálenou judikatúrou a preskúmaval ho aj procesnoprávne, hoci ide o otázky, ktoré sa majú riešiť v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Tým si mal exekučný súd prisvojiť právomoc rozhodovať o veci už rozhodnutej. Súd k uvedeným tvrdeniam oprávneného uvádza, že tieto

nemožno akceptovať. Sudca zdôrazňuje, že exekučný súd je pri každom exekučnom titule oprávnený a povinný v zmysle § 53 Exekučného poriadku skúmať jeho formálnu a materiálnu vykonateľnosť a to bez rozdielu či ide o rozsudok všeobecného súdu alebo o rozsudok rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. V tomto rozsahu vyšší súdny úradník predložený exekučný titul aj preskúmal a preto nemožno dospieť záveru, že by exekučný súd prekročil svoju právomoc. K preskúmvaniu hmotnoprávnej správnosti exekučného titulu (napríklad vo vzťahu k uzatvoreniu tvrdenej dohody o pristúpení k záväzku povinnou 2/) a už vôbec nie ku konaniu o jeho zrušenie, nedošlo. Súd sa k hmotnoprávnej správnosti exekučného titulu nevyjadroval.

V prejednávacom prípade, kde je v návrhu na vykonanie exekúcie označený ako exekučný titul rozsudok ad hoc rozhodcu (v nespotebiteľskej veci), sa exekučný súd zaoberal výlučne iba otázkou, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, t.j. či bola daná právomoc ad hoc rozhodcu o veci konať a rozhodovať. Nedostatok právomoci súdu (všeobecného aj rozhodcovského) sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. V tejto súvislosti súd považuje za vhodné zdôrazniť aj skutočnosť, že rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale ide o súkromnoprávne orgány prejednávajúce súkromnoprávne spory v súkromnoprávnom (nie verejnoprávnom) konaní. Ich právomoc nie je daná zvrchovanou mocou štátu, ale predovšetkým je odvodená od výslovnej a slobodnej vôle zmluvných strán takýmto spôsobom (alternatívnym k sporovému súdному konaniu) prejednať prípadný spor medzi nimi, pričom na základe takejto ich vôle uzavriú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Len ak je daná vôľa strán, môže byť daná právomoc súkromnoprávneho orgánu prejednať spor medzi nimi, v opačnom prípade by mohol akýkoľvek subjekt vydať rozhodnutie a prezentovať ho ako exekučný titul. Uvedený záver platí rovnako v spotrebiteľskom, ako aj v nespotebiteľskom rozhodcovskom konaní. Nemožno považovať za právne udržateľné tvrdenia oprávneného o tom, že by mal exekučný súd skúmať

právomoc orgánu vydať exekučný titul (t.j. formálnu vykonateľnosť exekučného titulu) iba a výlučne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

Preto, ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (na ktoré sa odvoláva aj oprávnený), zaujal stanovisko, že: „pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy“ a konštatuje, že: „Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinnosti, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať)“ Vzhľadom na skutočnosť že uvedené rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi účinnými v danom čase (ZoRK, Exekučný poriadok), sudca konštatuje, že má za to, že postup súdu, keď súd aj v súlade so súčasnou právnou úpravou skúmal formálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu, nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku a tento postup ani nesmeruje k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Exekučný titul nebol rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka zrušený (a to ani vo vzťahu k povinnej 2/).

Pokiaľ ide o posudzovanie nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, súd poukazuje aj na Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 78/2011, v zmysle ktorého možno uzavrieť, že v rámci exekučného konania je (všeobecný) súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky...

Právna otázka posudzovania nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, exekučným súdom, je zhodne vyriešená okrem staršej judikatúry aj v novších rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky, t.j. po zmene právnej úpravy po nadobudnutí účinnosti zák. č. 2/2017 Z.z., ktorým sa novelizovalo znenie Exekučného poriadku. Súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 484/2018 z 13.9.2018, ktorý rozhodujúc o sťažnosti v obdobnej právnej veci, v ktorej ad hoc rozhodca založil svoju právomoc konať iba na jednostrannom právnom úkone, uviedol, že „Ústavný súd prisvedčuje názoru okresného súdu, že je povinnosťou exekučného súdu ex offo skúmať a prihliadnuť na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie veci a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci, ako to tvrdí sťažovateľ. Za ústavne akceptovateľnú a udržateľnú ústavný súd považuje aj tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa sudca okresného súdu nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o existencii rozhodcovskej zmluvy, ktorú odvodzuje od vlastného jednostranného vyhlásenia, resp. nečinnosti žalovaného v priebehu rozhodcovského konania, o ktorom sa žalovaný nedozvedel a pri ktorom preto neboli naplnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručovania (keďže adresát bol na mieste doručovania neznámy, pozn.)“.

Rovnako aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 378/2018 zo dňa 16.10.2018, „Ústavný súd musí prisvedčiť okresnému súdu, že exekučný súd je (aj naďalej) oprávnený a zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný, tým ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Pokiaľ tak okresný súd v aktuálne posudzovanej veci postupoval, nemožno mu ani v tomto smere nič vytknúť.“

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR nemožno preto prisvedčiť oprávnenému v tom, že by exekučný súd prekročil svoju právomoc. Exekučný súd je, celkom nepochybne oprávnený skúmať právomoc orgánu, ktorý vydal exekučný titul tak, ako to súd urobil aj v prejednávanej veci. Ak exekučný súd zistí, že orgán, ktorý vydal exekučný titul nemal právomoc ho vydať, potom ide o takú okolnosť

pre ktorú je nútený výkon takéhoto rozhodnutia neprípustný a súd je oprávnený v zmysle § 53 Exekučného poriadku (t.j. aj podľa aktuálnej právnej úpravy) takýto návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, resp. už začatú exekúciu zastaviť. Exekučný súd nemôže rezignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade exekučného titulu odporujúceho zákonu, v danom prípade rozhodcovského rozsudku, ak na jeho vydanie rozhodcovský súd nemal danú právomoc od zmluvných strán, o ktorých spore rozhodoval. Takéto rozhodnutie je nulitné a nikoho nezaväzujúce. Takéto rozhodnutie preto ani nemožno považovať za exekučný titul v zmysle § 45 Exekučného poriadku, ktorý by bol vykonateľným, čo je v rozpore s Exekučným poriadkom. Uvedená skutočnosť tak bráni vymáhateľnosti exekučného titulu a je dôvodom na zastavenie exekúcie v zmysle § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. K uvedeným právnym záverom dospel súd použitím metódy logického a systematického výkladu tohto ustanovenia so zreteľom na základné právne princípy a celkový účel a zmysel zákona (Exekučného poriadku). Opačný výklad dotknutých ustanovení zákona (vrátane ustanovenia § 53 Exekučného poriadku), z ktorého by vyplývalo, že je vylúčené, aby exekučný súd skúmal právomoc orgánu, ktorý vydal exekučný titul (ako to tvrdí oprávnený), z daných ustanovení nijako nevyplýva. Tento by bol podľa názoru súdu neakceptovateľný a v rozpore s podstatou, zmyslom a celkovým účelom Exekučného poriadku...

Súd opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní existencie rozhodcovskej zmluvy (doložky) neposudzuje a ani v tomto prípade neposudzoval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku a postup súdu nijako nesmeroval ani k „zrušeniu“ rozhodcovského rozhodnutia. Súd sa nezaoberal otázkami, ktoré mali byť právne preskúmané a mali byť výsledkom právneho posúdenia ad hoc rozhodcu ani tým, či ním boli posúdené vecne a právne správne.

Teda, s poukazom na právne závery vyplývajúce z vyššie citovanej judikatúry, možno konštatovať, že postup vyššieho súdneho úradníka, keď sa v súlade s právnou úpravou zaoberal otázkou, či exekučný titul vydal orgán oprávnený na jeho vydanie a keď skúmal na to nadväzujúcu otázku existencie exekučného titulu a jeho vykonateľnosti vo vzťahu k povinnej 2/, bol správny.»

25. Z argumentácie okresného súdu v napadnutom uznesení v spojení s uznesením okresného súdu z 13. februára 2019 dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov okresný

súd zamietol sťažnosť sťažovateľky ako oprávnenej proti uzneseniu o zastavení exekúcie vedenej proti povinnej v 2. rade. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

26. Odôvodnenie napadnutého uznesenia v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie vedenej proti povinnej v 2. rade je obsiahle a vyčerpávajúce – sťažovateľka dostala odpovede na ťažiskové právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Okresný súd sa špecificky a obsiahlo vysporiadal s otázkou možnosti preskúmať právomoc rozhodcovského súdu skúmaním existencie, resp. platnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) a uviedol, že tento postup vyplýva z povinnosti exekučného súdu podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zisťovať súlad exekučného titulu s Exekučným poriadkom, t. j. aj to, či je exekučný titul podľa § 45 Exekučného poriadku vykonateľný. Okresný súd pri odôvodňovaní svojho právneho záveru k tejto otázke poukázal nielen na staršie rozhodnutia najvyššieho súdu, ako to uvádza sťažovateľka, ale tiež na novšiu judikatúru, najmä ústavného súdu, reflektujúcu zmenu právnej úpravy rozhodcovského a exekučného konania. V tejto súvislosti preto nemožno hovoriť o porušení princípu právnej istoty okresným súdom, ako to tvrdila sťažovateľka. Okresný súd tiež skúmal to, či povinná v 2. rade bola účastníčkou rozhodcovskej zmluvy, a dospel k záveru, že uzatvorenie rozhodcovskej doložky medzi oprávneným a povinnou v 2. rade ako fyzickou osobou konajúcou vo vlastnom mene a na vlastný účet nebolo preukázané. Podľa okresného súdu povinná v 2. rade pri podpise „*Dohody o zaplatení dlhu*“, v ktorej bola obsiahnutá rozhodcovská doložka, konala iba ako štatutárny orgán spoločnosti povinného v 1. rade, teda v jeho mene a na jeho účet. Okresný súd sa napokon vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky poukazujúcou na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. *1 Obdo V 87/2007*, na ktorú dal sťažovateľke špecifickú odpoveď. Tieto právne závery okresného súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľky v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty. Sťažovateľkou uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v napadnutom uznesení okresného súdu, ktoré by mali ústavnoprávny

rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

27. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľky, že okresný súd neprihliadol na novšiu judikatúru, a to na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 ECdo 7/2013 a nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018. Ústavný súd sa v predmetnom náleze zaoberal kľúčovou námietkou sťažovateľky, podľa ktorej sa Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s judikatúrou najvyššieho súdu – uznesením sp. zn. 6 ECdo 7/2013 z 26. júna 2013 (bod 14 nálezu). Ústavný súd v predmetnom náleze citoval právne závery najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 6 ECdo 7/2013 (bod 18 a 23 nálezu), konštatoval tiež, že skutkové okolnosti prerokúvanej veci sú podobné (bod 19 nálezu). Ústavný súd následne v predmetnom náleze v bodoch 24 a 25 uviedol:

„Z pohľadu ústavného súdu prichodí konštatovať, že krajský súd nijako nevysvetlil, prečo sa odchýlil od uvedeného právneho názoru dovolacieho súdu. Takýto postup krajského súdu je v rozpore s princípom právnej istoty, ako bol tento už definovaný.

Pokiaľ bol krajský súd toho názoru, že predmetný prípad sa z akýchkoľvek dôvodov (skutkových či právnych) líši zásadným spôsobom od prípadu, o ktorom sa rozhodovalo v dovolacom konaní, potom mal svoje príslušné úvahy dostatočným spôsobom uviesť, resp. vysvetliť. Tým, že tak neurobil, porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj... právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...“

28. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd sa v náleze sp. zn. II. ÚS 300/2018 priamo nevyjadril k ústavnej udržateľnosti preskúmavania rozhodcovského rozsudku exekučným súdom z hľadiska jeho formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, resp. skúmania existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) exekučným súdom pre účely posúdenia právomoci rozhodcovského súdu. Je potrebné uviesť, že ústavný súd podobne posúdil odôvodnenie nálezu sp. zn. II. ÚS 300/2018 aj v uznesení sp. zn. II. ÚS 50/2019.

29. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej už vyslovil vo vzťahu k rozhodcovskému konaniu

v nespotebitel'skej veci, že je povinnosťou exekučného súdu ex offo skúmať a prihliadnuť na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie veci, a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci (IV. ÚS 484/2018, II. ÚS 50/2019). Ústavný súd tiež uviedol, že exekučný súd je (aj naďalej) oprávnený a zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (III. ÚS 378/2018). Od uvedených právnych záverov sa ústavný súd nemá dôvod odchyliť ani v aktuálne prerokúvanej veci.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnej príčinnej súvislosti medzi sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uvedených už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu